

Negiranje genocida u Bosni i Hercegovini

Prof. dr. Smail ČEKIĆ:

Dejtonski sporazum je legalizovao velikosrpsku nacističku ideologiju, politiku i praksu, genocidnog karaktera. On je, pored ostalog, promijenio i ime države (Republika Bosna i Hercegovina), isključivši iz naziva riječ Republika, dodjeljujući ga zločincima kao nagradu za izvršeni genocid. Iz struktura entiteta Republike Srpske nisu odstranjene snage koje su učestvovala u agresiji i genocidu, uključujući i u genocidu nad Bošnjacima u i oko sigurne zone Ujedinjenih nacija - Srebrenici, jula 1995, što potvrđuju rezultati istraživanja Vlade Republike Srpske, kao što je to bio slučaj sa izvršenom denacifikacijom u Njemačkoj nakon Drugog svjetskog rata, pa su one ostale politički aktivne i danas otvoreno uništavaju državu Bosnu i Hercegovinu.

Na kraju XX stoljeća u Evropi je, pred očima svjetske javnosti, u skladu sa, prije svega, srpskim velikodržavnim projektom - srpskom fašističkom ideologijom i politikom i genocidnom zločinačkom praksom, izvršen genocid nad bosansko-hercegovačkim Muslimanima - Bošnjacima, zbog njihove nacionalne, etničke i vjerske pripadnosti, kao i zbog zauzimanja njihovog životnog prostora. Oni koji su bili u obavezi i imali mogućnosti da spriječe i zaustave genocid to svjesno nisu učinili. Organizacija ujedinjenih nacija nije zaštitila Republiku Bosnu i Hercegovinu - svoju članicu, žrtvu oružane agresije i genocida. Umjesto toga, Vijeće sigurnosti, nažalost, služeći interesima velikih sila, ne samo što je propustilo da brani Bosnu, već joj je uskratilo (25. septembar 1991.) neotuđivo pravo da se brani od agresije i genocida. Žrtve agresije i genocida su bile kažnjene embargom na oružje, čime im je uskraćeno pravo na samoodbranu. Nametnut (SFR) Jugoslaviji, a ne Republici Bosni i Hercegovini, embargo je bio nezakonit i bez pravne snage, jer je lišio jednu suverenu zemlju, članicu Ujedinjenih nacija, njenog prirodnog prava na individualnu i kolektivnu samoodbranu, utvrđenu čl. 51. Povelje Ujedinjenih nacija.

Mnogi vodeći političari na Zapadu su, nažalost, zbog nacionalne, etničke i vjerske pripadnosti žrtava genocida (bosanski, evropski muslimani - Bošnjaci) podržavali osvajački rat protiv Bosne i Hercegovine i genocid nad Bošnjacima, pri čemu su mnogi, pored ostalog, učestvovali u podjeli i uništavanju države Bosne i Hercegovine i donošenju besmislene, apsurdne i sramne Presude (Presuda Međunarodnog suda pravde u Predmetu: Bosna i Hercegovina protiv Srbije i Crne Gore, 26. februara 2007.), koja, između ostalog, kao takva predstavlja zločin genocida, jer negira genocid u (svim) okupiranim mjestima u Bosni i Hercegovini i gradovima u opsadi, izuzev u sigurnoj zoni Ujedinjenih nacija - Srebrenici, jula 1995, i oslobađa Srbiju i Crnu Goru (Saveznu Republiku Jugoslaviju) od odgovornosti za izvršeni genocid. Nažalost, najveći broj zapadnih intelektualaca je bio ambivalentan po pitanju sprečavanja i zaustavljanja velikosrpske (i velikohrvatske) agresije i genocida nad nedužnim i golorukim civilima. Na sličnu pojavu je, poslije Drugog svjetskog rata ukazao Adorno, pitanjem "Kako je moguća poezija poslije Aušvica?". Slično pitanje je devedesetih godina XX stoljeća postavio jedan poznati istraživač Tomas Kuschman: "Kako je ideja Evrope moguća nakon Bosne", odnosno genocida u Bosni i Hercegovini na kraju XX stoljeća.

Negiranje (kolektivno i pojedinačno) genocida (neprihvatanje - odbijanje prihvatanja činjenica o izvršenom genocidu) je, prema istraživanjima poznatih naučnih autoriteta holokausta i genocida, posljednja faza genocida, koja uvijek prati taj najteži oblik zločina protiv čovječnosti i međunarodnog prava i može trajati (veoma) dugo nakon izvršenog genocida.

Genocid je izrazito složena empirijska pojava društvene stvarnosti, dinamična strukturirana i razvojna pojava, u čijem se sadržaju nalaze brojni i raznovrsni činoci, koji su aktuelno, potencijalno i perspektivno predmet naučnih istraživanja i izučavanja brojnih, raznorodnih i raznovrsnih nauka i naučnih disciplina. S tim u vezi, može se govoriti o raznim dimenzijama i aspektima društvenog i naučnog interesovanja i interesa i naučnih saznanja do kojih se dolazi kroz proces naučnih istraživanja u okvirima raznih i raznovrsnih nauka i naučnih disciplina.

Genocid je, po definiciji, najteži, najkompleksniji i najgнусniji oblik zločina u historiji čovječanstva i jedan od najsloženijih društvenih procesa i pojava, projiciran u vremenu i prostoru kao proces koji je rezultat kolektivne ideologije, politike i prakse, koji ima svoje faze, sistematski i planski karakter, širi kontekst, dinamiku i intenzitet i koji se vrši u kontinuitetu (nad nezaštićenim, bespomoćnim, nedužnim i nenaoružanim žrtvama, odabranim samo zato što pripadaju nekoj, po međunarodnom pravu, zaštićenoj grupi, koja je meta napada samo zbog takve pripadnosti), kao niz međusobno funkcionalno povezanih različitih djela, počinjenih od velikog broja organizovano udruženih učesnika u procesu koji karakteriše planiranje, pripremanje, organizovanje i izvođenje, uz potpunu saglasnost, koordinaciju, neposredno učešće i kontrolu najviših državnih organa vlasti, što je karakteristično i za genocid nad Bošnjacima u Bosni i Hercegovini na kraju XX stoljeća. Nesumnjivo je da se radi o pojavi koju najneposrednije proizvodi i iza koje stoji najmoćniji politički subjekt - država, koja planira, priprema, organizuje i usmjerava (neposredno i posredno) masovno (masovnije) učešće naroda (bez masovnog učešća stanovništva genocid nije moguć, jer je to pojava, koja, pored ostalog, podrazumijeva masovnost, kako na strani žrtve, tako i kolektivitet na strani izvršioca), koga (narod) organizuje (država) na legalne i/ili ilegalne načine, koji (narod) je direktno uključen u (iz)vršenje genocida i drugih oblika zločina protiv čovječnosti i međunarodnog prava. Kada je riječ, primjera radi, o masovnom učešću naroda u genocidu, tako je samo u genocidu nad Bošnjacima Bosne i Hercegovine u sigurnoj zoni Ujedinjenih nacija Srebrenici, jula 1995, prema istraživanjima Vlade Republike Srpske, učestvovalo (po raznim osnovama i na razne načine) preko 25.000 Srba.

Negiranje genocida je valjan i pouzdan indikator koji ukazuje da je genocid izvršen. Negiranje ima različite motive: ideološke, strateške i druge, pri čemu su posljedice po (i za) žrtve uvijek tragične.

Negiranje genocida je valjan i pouzdan indikator koji ukazuje da je genocid izvršen. Negiranje ima različite motive: ideološke, strateške i druge, pri čemu su posljedice po (i za) žrtve uvijek tragične.

Negiranje genocida je zločin (genocida), koji se odvija u dvije faze: tokom činjenja zločina i nakon izvršenja zločina. Negiranje ima za cilj da: - svjesno i namjerno falsifikuje činjenice,

posebno u vezi sa uzrocima, ciljevima i karakterom rata (insistiranje na građanskom ratu, umjesto međunarodnom oružanom sukobu), te prirodom zločina (insistiranje na “etničkom čišćenju”, umjesto genocidu); - izjednači izvršioce genocida i žrtve; - namjerno dezinformiše i obmani domaću i međunarodnu javnost; - ukaže na postojanje više različitih (ratujućih) strana i njihovu podjednaku krivicu i odgovornost; - izvršioци izbjegnu odgovornost za genocid; - prikaže izvršioce kao heroje, koji se navodno bore za pravednu stvar, kao što je to, primjera radi, po srpskoj “kulturi” mržnje i nasilja istrebljenje muslimana, uključujući i Bošnjake, sveti i herojski čin, čime je genocid postao dio porodične tradicije i herojska srpska prošlost; - ohrabri izvršenje genocida; - demonizira žrtve i prikaže ih kao izvršioce zločina; - prikriva, minimizira i relativizira genocid, posebno činjenice o broju i statusu žrtava, pri čemu se ublažavaju planska i sistematska masovna i pojedinačna ubistva; - održi prisustvo genocidne ideologije, politike i prakse, itd.

Krajem XX i početkom XXI stoljeća sve su prisutniji mnogobrojni i raznovrsni historijski falsifikati iz političkih i ideoloških razloga, kojima se iznose neistinite činjenice o događajima na zapadnom Balkanu, posebno Bosni i Hercegovini na kraju XX stoljeća, kojima se oni tumače, bez oslonca na dokumentacionu i arhivsku građu i konstruišu političke istine primjerene aktuelnim okolnostima. Nažalost, na sceni je prisutna najbezočnija zloupotreba nauke od strane naučnika bez moralnog lika i odgovornosti, kao i od kvazi naučnika - istraživača. To je posebno svojstveno velikosrpskim intelektualcima i političarima, koji grade i formiraju osnove za ideologiju, politiku i praksu genocida.

Srpski nacionalisti i dalje istrajavaju na ostvarivanju i sprovođenju srpskog velikodržavnog projekta, uvjereni da će u promijenjenim međunarodnim okolnostima ostvariti nacistički i genocidni plan - ujedinjenje svih “srpskih” zemalja (“zaokruživanje svih srpskih zemalja”) i srpskog naroda (“ujedinjenje Srpstva”), odnosno formiranje jedinstvene srpske države - Velike Srbije. U tom procesu ostvarivanja aktivnosti koriste se političke metode i sredstva djelovanja primjerene novonastalim okolnostima (uslovima). U okviru navedenog procesa naglašeno se pod uticaj velikosrpske ideologije i politike, koristi i nauka/e. Nju jednim imenom možemo označiti kao službena nauka, koja ima zadatak da obezbijedi “argumente” kojima dokazuje svoje teze o potrebi izgrađivanja, konstruisanja i formiranja jedinstvene velikosrpske države.

Značajan dio srpske političke i intelektualne (svjetovne i duhovne) elite, posebno u Srbiji i entitetu Republika Srpska (u Bosni i Hercegovini), u skladu sa velikosrpskom genocidnom ideologijom, politikom i praksom, kao i jedan broj njihovih istomišljenika - kvazi istraživača na Zapadu, skoro dvije pune decenije uporno prikriva, minimizira, relativizira, osporava, poriče i negira genocid nad Bošnjacima u Bosni i Hercegovini, uključujući i na području sigurne zone Ujedinjenih nacija - Srebrenici, jula 1995; permanentno i kontinuirano izjednačava žrtve genocida i izvršioce (zločince), te proglašava žrtve agresije i genocida zločincima, kako bi izmijenila karakter oružanog sukoba i prirodu zločina u Bosni i Hercegovini, s ciljem da međunarodni oružani sukob (agresiju) “prekvalifikuje” u građanski rat, a zločin genocida u “etničko čišćenje”, manipuliše žrtvama genocida, pri čemu se posebno angažuju kvazi istraživači; obmanjuje domaću i međunarodnu javnost lažnim epsko-mitskim tezama: - o Bosni i Hercegovini kao “srpskoj zemlji”, a Bošnjacima kao “Srbima islamske vjeroispovijesti”; - o tome

da fašistički, kolaboracionistički, izdajnički i zločinački pokret Draže Mihailovića ima antifašistički karakter; - da su za raspad Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije krive tzv. secesionističke republike (Republika Slovenija i Republika Hrvatska), vatikansko-njemačko-američka zavjera protiv Srba i islamski fundamentalizam; - da je u Republici Bosni i Hercegovini vođen građanski rat, unutrašnji sukob između tri strane, a ne zločin protiv mira, odnosno klasična oružana agresija (međunarodni oružani sukob) Srbije i Crne Gore/Savezne Republike Jugoslavije (kao i Republike Hrvatske) na Republiku Bosnu i Hercegovinu, te umjesto genocida koriste pojam i termin "etničko čišćenje", u kome su tri strane (podjednako) vršile zločine, pri čemu jedni negiraju postojanje srpskog velikodržavnog projekta, a drugi mu odriču odredbu fašističkog i zločinačkog karaktera, itd. itd. Riječ je o smišljenom, planskom i sistematskom napadu na istinu o događajima u Republici Bosni i Hercegovini na kraju XX stoljeća i sjećanju na žrtve genocida. Time je, pored ostalog, ljudsko dostojanstvo povrijeđeno negiranjem genocida, kao što je povrijeđeno činjenjem tih zločina i falsifikovanjem historijskih činjenica, lažima i propagandi, što prelazi u stepen odvratnosti. Svaki razuman i civilizovan čovjek i antifašista je užasnut činjenicom negiranja genocida nad Bošnjacima i uopšte genocid u historiji bilo gdje na svijetu. Zbog toga se naš odgovor mora zasnivati na činjeničnim i empirijskim podacima, o čemu je neophodno blagovremeno, potpuno, objektivno i jasno informisati najširu domaću i međunarodnu javnost o pojavi negiranja genocida i uopšte o genocidu.

Historijska je činjenica (zasnovana na mnogobrojnim relevantnim dokumentima različite provenijencije), pored ostalog, sljedeća:

- prvo, srpski nacizam je, za razliku od srpskog antifašizma, ponovo - tokom posljednje decenije XX stoljeća - generirao najteže zločine, uključujući i genocid nad Bošnjacima, koga je, kao i agresiju protiv Republike Bosne i Hercegovine, planirala, pripremila, organizovala, naredila, vodila i (iz)vršila država Savezna Republika Jugoslavija (Srbija i Crna Gora) i njihovi kolaboracionisti i petokolonaši (agresija Republike Hrvatske protiv Republike Bosne i Hercegovine i (njeni) drugi oblici zločina protiv čovječnosti i međunarodnog prava nad Bošnjacima nisu predmet u ovom izlaganju);

- drugo, entitet Republika Srpska je genocidna tvorevina velikosrpskog nacizma, odnosno države Savezne Republike Jugoslavije /Srbije i Crne Gore (Republika Srpska je nasljeđe genocida - ona je nacional-socijalistička/nacistička genocidna tvorevina), nastala na teškim kršenjima međunarodnog humanitarnog prava, obilježena i natopljena, uglavnom, bošnjačkom krvlju, te omeđena i prekrivena brojnim masovnim grobnicama i koncentracionim logorima, u kojoj legalno djeluju fašističke organizacije. Političko rukovodstvo i druge strukture Republike Srpske, u skladu sa velikosrpskom genocidnom ideologijom, politikom i praksom, falsifikuju historijske činjenice i negiraju genocid nad Bošnjacima, te na sve moguće načine opstruiraju jačanje države Bosne i Hercegovine i konstantno sprovode politiku secesije, uništavanja i uništenja države Bosne i Hercegovine;

- treće, Dejtonski sporazum je legalizovao velikosrpsku nacističku ideologiju, politiku i praksu, genocidnog karaktera. On je, pored ostalog, promijenio i ime države (Republika Bosna i Hercegovina), isključivši iz naziva riječ Republika, dodjeljujući ga zločincima kao nagradu za

izvršeni genocid. Iz struktura entiteta Republike Srpske nisu odstranjene snage koje su učestvovala u agresiji i genocidu, uključujući i u genocidu nad Bošnjacima u i oko sigurne zone Ujedinjenih nacija - Srebrenici, jula 1995, što potvrđuju rezultati istraživanja Vlade Republike Srpske, kao što je to bio slučaj sa izvršenom denacifikacijom u Njemačkoj nakon Drugog svjetskog rata, pa su one ostale politički aktivne i danas otvoreno uništavaju državu Bosnu i Hercegovinu.

Sveti je zadatak i odgovornost istraživača, naučnika i intelektualaca da govore istinu i razotkrivaju falsifikate, laži i obmane u vezi sa genocidom i drugim oblicima zločina protiv čovječnosti i međunarodnog prava, uključujući i negiranje genocida. O genocidu ne smije biti šutnje ni ravnodušnosti. Stoga je obaveza istraživača, kako to piše nobelovac, Elie Wiesel, da govore u ime žrtava genocida, podsjećaju na njihove patnje i suze i potiskuju strah od zaborava. Ukupnom istraživačkom djelatnošću, istraživačkim naporima, poduhvatima i rezultatima kroz organizovan, ciljan, sistematičan, permanentan i kontinuiran rad istraživači dolaze do naučnih saznanja, odnosno naučne istine, koju blagovremeno i adekvatno predstavljaju domaćoj i međunarodnoj javnosti, čime opominju na brojne, raznovrsne, raznomjesne i raznovremene razmjere holokausta, genocida i drugih oblika zločina protiv čovječnosti i međunarodnog prava, što je jedan od mogućih adekvatnih preventivnih strateških oblika aktivnosti.

Istražujući (naučno-teorijski i naučno-empirijski) genocid i druge oblike zločina protiv čovječnosti i međunarodnog prava, naučnici - istraživači istovremeno dižu glas protiv genocida i upućuju poruku koja će bitno utjecati i djelovati na svijest i moral moćnika, kako bi spasili savremeno čovječanstvo i civilizaciju, očuvali najviše ljudske vrijednosti, ljudske slobode, ljudska prava i živote svih, a posebno malih, slabih i nemoćnih ljudskih grupa, zajednica i narodâ. Sadašnje i buduće generacije iz svih dosadašnjih zločina genocida moraju konačno u interesu budućnosti savremenog svijeta i civilizacije, izvući historijsku pouku o potrebi jačanja, razvijanja i ujedinjavanja svih antifašističkih snaga, bez obzira na nacionalnu, etničku, rasnu, vjersku, ideološku ili političku pripadnost i opredijeljenost u strategiji sprečavanja i kažnjavanja zločina genocida.

Aktuelna faza genocida, uključuje njegovo negiranje

Prof. Emir Ramić

Mnogi nesmotreno potcjenjuju utjecaj Dobrice Ćosića u aktualnom "dorađivanju" velikosrpskog programa, koji uključuje borbu za očuvanje ratnog plijena, ali diplomatskim putem i s demokratskom legitimacijom. Na integraciji Republike srpske u prostor Republike Srbije, strateški se radi od potpisivanja Dejtonskog sporazuma (koji taj proces i omogućuje). Odnos te vrste prema Republici Srpskoj se prelama i preko interpretacije rata u BiH, kada se on tretira kao "oslobodilački rat" Srba u BiH, "koji su ostvarili veliku istorijsku pobjedu".

Organizacija ujedinjenih nacija (OUN) nije zaštitila svoju članicu Republiku Bosnu i Hercegovinu (RBiH) kada je postala žrtva oružane agresije, ratnih zločina i genocida, koje su nad njom vršile dvije susjedne države, SR Jugoslavija i Republika Hrvatska. Umjesto da je zaštite, Vijeće

sigurnosti UN je RBiH čak uskratilo i pravo da se brani, nametanjem nezakonitog embarga na oružje - što je državu lišilo prirodnog prava na individualnu i kolektivnu samoobranu, utvrđenog Članom 51, Povelje OUN.

Ipak je ta agresija - barem u slučaju jednog od dva agresora, SR Jugoslavije - došla u formi tužbe i sudskog procesa pred Internacionalni sud pravde u predmetu Bosna i Hercegovina protiv SRJ. Donijeta je Presuda 26.2.2007., koja nažalost ne tretira genocid u okupiranim mjestima u RBiH i gradovima u opsadi, nego samo u tzv. Sigurnoj zoni UN u Srebrenici, jula 1995., te oslobađa SR Jugoslaviju (Srbiju i Crnu Goru), odn. njene pravne nasljednice Republiku Srbiju i CG, od odgovornosti i za taj segment genocida kojemu je presuđeno (Srebrenica), dok Republika Crna Gora niti se nalazi u tom segmentu koja je saučesnik. To je donijelo više zlih posljedica, pa IRGC želi sada usmjeriti pažnju javnosti na jednu od njih, konkretno na jednu od manifestacija aktualne faze genocida, njegovo negiranje! Naučnici znaju da kolektivno i pojedinačno negiranje genocida putem neprihvatanja čvrstih dokaza i presuda o njegovom izvršenju, zatim putem stvaranja i širenja laži na tu temu, predstavlja konačnu, moguće dugotrajnu, fazu izvršenja tog zločina protiv čovječnosti i Internacionalnog prava. Negiranje je indikator da je genocid izvršen, a višestrano je motivirano, pri čemu su posljedice po žrtve uvijek tragične; odvija se u dvije faze - tokom i nakon izvršenja zločina - te ima za cilj da:

- svjesno i namjerno falsifikuje činjenice, posebno u vezi sa uzrocima, ciljevima i karakterom rata (npr. insistiranje na građanskom ratu, umjesto internacionalnom oružanom sukobu), te prirodom zločina (insistiranje na "etničkom čišćenju" umjesto genocidu);
- izjednači izvršioce genocida i žrtve;
- namjerno dezinformiše i obmani domaću i svjetsku javnost;
- ukaže na postojanje više (zaraćenih) strana i njihovu podjednaku krivicu i odgovornost;
- izvršioци izbjegnu odgovornost i kaznu za genocid;
- prikaže izvršioce kao heroje, koji se navodno bore za pravednu stvar, kao što je npr. po velikosrpskoj tradiciji mržnje i nasilja, istrebljenje muslimana, uključujući i Bošnjake, sveti i herojski čin, čime genocid postaje dio porodične tradicije, herojska prošlost;
- ohrabri izvršenje genocida;
- satanizira žrtve i prikaže ih kao izvršioce zločina;
- prikrija, minimalizira i relativizira genocid, posebno činjenice o broju i statusu žrtava, pri čemu se ublažavaju planska i sistematska masovna i pojedinačna ubistva;
- održi djelovanje i rezultate genocidne ideologije, politike i prakse.

Nedostatak Presude Internacionalnog suda pravde da je odgovornost Srbije svela samo na "nesprečavanje genocida u Srebrenici", znatan segment srpske akademske elite koristi za sveukupno negiranje agresije na RBiH i zločina genocida nad Bošnjacima

Genocid

Kada je Internacionalni sud pravde donio presudu o odgovornosti Republike Srbije samo za "nesprečavanje genocida u Srebrenici", veliki segment srpske akademske javnosti je to uzeo kao "potvrdu da Srbija nije bila u ratu protiv BiH", što je poricanju dalo novi zamah. U tom nedostatku, ta je bulumenta usiljeno pročitala svoj alibi za poricanje agresije i genocida u politici, medijima, pravnim procesima i obrazovnom sistemu. Paralelno sa time, bošnjačke lidere uopšte niti ne interesuje izvršenje barem onog pozitivnog dijela Presude koji omogućava ukidanje Republike srpske, države koja se stvara na genocidu.

NEGATORI GENOCIDA

Srđa Trifković

Osporavanje agresije i genocida u RBiH se odvija na različite načine. Otvoreni poricatelji kao Srđa Trifković često kao primjer uzimaju snimak pripadnika srbijanske specijalne jedinice 'Škorpioni' koji ubijaju šest mladića Bošnjaka. Prema njemu, taj snimak je manipulacija koja ne dokazuje da se u Srebrenici desio genocid. Negator Trifković tvrdi da je snimak iz Srebrenice imao nekoliko zadataka: da prikači kolektivnu odgovornost srpskom narodu u cjelini; da se iskoristi desetogodišnjica Srebrenice za "denacifikaciju" odnosno de-srbizaciju Srbije i da se uradi revizija Dejtonskog sporazuma, s ciljem da se ukine Republika srpska i stvori centralizirana, unitarna BiH. Cilj je u suštini, kako kaže negator Trifković, da se retroaktivno opravda politika zapadnih sila. Akcijom Instituta za istraživanje genocida Kanada (IRGC), Kongresa Bošnjaka Sjeverne Amerike (KBSA) i nekih drugih organizacija sa tla Sjeverne Amerike, negatoru agresije i genocida Srđi Trifkoviću je zabranjen ulaz u Kanadu i tako spriječeno njegovo širenje laži na univerzitetu u Vankuveru.

Darko Trifunović

Trifkovića slijede brojni drugi koji nastavljaju negiranje agresije i genocida. Darko Trifunović, predavač na Fakultetu za bezbednost, promovirao je priče o "islamskom terorizmu u BiH", što mu je poslužilo kao osnova za negiranje Presude Internacionalnog suda pravde. Trifunović poriče i presudu Krstiću. On tvrdi da je u Srebrenici pogubljeno manje od 100 muškaraca. Akcijom KBSA u saradnji sa bošnjačkim organizacijama u i van BiH, spriječen je odlazak Darka Trifunovića na Kongres Evropske policije u Njemačkoj, čime je spriječeno širenje laži o agresiji na RBiH i genocidu protiv Bošnjaka.

Emil Vlajki

Linija poricanja koju iznosi Emil Vlajki, hrvatski član vlasti u RS, postala je odomaćena. U tekstu "Srebrenica kao metafora", Vlajki piše da su "dokazi za navodni masakr bili i ostali traljavi" ali da je propagandni ratno-politički kompleks SAD "učinio svoje" i da je "Srebrenica postala jedan od najvećih mitova dvadesetog stoljeća" prema kojem su "Srbi optuženi za najstravičniji masakr počinjen u Evropi nakon Hitlerovih vremena". Vlajki optužuje propagandni ratno-politički kompleks SAD i za činjenicu da je Srebrenica ušla u anale internacionalnih institucija, školske udžbenike i antologije o svjetskim genocidima. Ali mu najviše smeta ono što je nazvao "mit Srebrenice", koji je, prema njemu, proradio u toj mjeri "da su ljudi na Zapadu dobili Pavlovljeve uslovne refleksije: čim im se kaže riječ 'Srbi', oni odmah pomisle na Srebrenicu, i obratno".

Milivoje Ivanišević

Milivoje Ivanišević, publicista koji kaže da se bavi istraživanjem ratnih zločina u BiH, u svojoj knjizi Traganje za istinom, promoviranoj na Pravnom fakultetu u Nišu 2008., tvrdi da nije bilo genocida u Srebrenici: "Otkako su se Srbi 11. jula 1995. godine, oružjem kao što su i isterani, vratili u Srebrenicu počele su da kruže priče o velikom broju ubijenih muslimana, iznad svega nedužnih muslimanskih civila, staraca, žena i dece. Vremenom su te brojke neprestano umnožavane i konačno dostigle tolike razmere da danas - ne samo Haški tribunal, muslimanske verske i civilne vlasti, što se moglo očekivati i što je možda i logično - već i zvaničnici drugih država, često govore o genocidu." On optužuje brojne nevladine organizacije, naročito sarajevske i beogradske, da insistiraju na temi genocida čime Srbima nameću iracionalnu krivicu. "Nametnuti kult Srebrenice kao da još uvek bdi nad našom savešću i postaje metafora gotovo nezamislivog i, povrh toga, čak genocidnog zločina Srba nad nedužnim meštanimama tog u bosanskim gudurama i bespuću zagubljenog gradića", piše Ivanišević. Detaljnija analiza njegove rečenice navodi na zaključak da poricati ne možemo ono što ne znamo, već samo ono što znamo.

Nadogradnja velikosrpskog programa uključuje borbu za očuvanje ratnog, agresorskog, genocidnog plijena

Jedna od glavnih teza koju plasira srpska elita s Dobricom Ćosićem na čelu, jeste pogubnost stvaranja obje Jugoslavije za srpski narod. Govori se o historijskom promašaju, gubljenju historijskog vremena i gubitku šanse da se stvori Velika Srbija, što je Pašiću, navodno, nuđeno Londonskim paktom. U članku "Naši porazi nisu konačni" (magazin NIN, oktobra 2008.), Ćosić pod pritiskom činjenica spominje i srpsku krivicu za zločine, ali koliko je taj poziv na suočavanje dubok, govori i to da u istom članku ističe da su "Srbi osvojili i neke istorijske pobjede: Republiku Srpsku".

U članku "Demokratske laži o bosanskom ratu" (Politika, februar 2009.), Ćosić optužuje Zapad: "Ali Srbi, prokaženi Srbi, uz pomoć razumnih i svesnih ljudi iz sveta, dužni su da se bore za istorijsku istinu o bosanskom ratu i pred licem sveta i potomcima dokažu da su u BiH boreći se za svoju slobodu opet branili i hrišćansku Evropu od džihadskog islama. A Evropa ih je za tu odbranu kaznila bombardovanjem NATO avijacijom."

Mnogi nesmotreno potcjenjuju utjecaj Dobrice Ćosića u aktualnom "dorađivanju" velikosrpskog programa, koji uključuje borbu za očuvanje ratnog plijena, ali diplomatskim putem i s demokratskom legitimacijom. Na integraciji Republike srpske u prostor Republike Srbije, strateški se radi od potpisivanja Dejtonskog sporazuma (koji taj proces i omogućuje). Odnos te vrste prema Republici srpskoj se prelama i preko interpretacije rata u BiH, kada se on tretira kao "oslobodilački rat" Srba u BiH, "koji su ostvarili veliku istorijsku pobjedu". U predgovoru za knjigu Nikole Koljevića Stvaranje Republike Srpske, Ćosić piše da je to "prva srpska država preko Drine", te da je Radovan Karadžić "njen najznačajniji tvorac", koji nije ratni zločinac, već "politički vođa naroda Republike Srpske".

Prema doradi Ćosićevog nacionalnog programa, nakon hapšenja Radovana Karadžića i Ratka Mladića, u svrhu očuvanja ratnog plijena i realizacije plana odvajanja Republike srpske, bilo je nužno dodatno radikalizirati Milorada Dodika. Postoji čitava organizacija na čelu sa Dobricom Ćosićem, koja vrši "kontrolu štete" (damage control) ne samo u interpretaciji, nego i u očuvanju ratnog plijena. Tu su osobe iz domena kulture, nauke, medija, obavještajnih službi...

Sankcioniranje masovnih zločina od strane internacionalnih i nacionalnih sudova, očekivano se nije pokazalo učinkovitim za moralnu obnovu srpskog društva; nije došlo do priznavanja zločinačke politike i preuzimanja odgovornosti. Naprotiv! Najveći dio srpske elite smatra da će svjetska zajednica pokazati razumijevanje prema zahtjevima da se ovaj dio Evrope preuredi po nacističkoj osnovi, što podrazumijeva podjelu BiH, pa i po cijenu da Srbija prijete odbijanjem članstva u EU. Ćosić i mnogi drugi kažu da se "svaka politika koja nacionalni spas vidi samo u EU, smatra iluzijom i sirotinjskom utopijom". Zbog toga srbijanska politika prema Haškom tribunalu teži da se suđenja Karadžiću i Mladiću obave uz manji obim i lakšu kvalifikaciju zločina, a da presude ne budu pravna prepreka za podjelu BiH.

Nakon smjene Miloševićevog režima, srpska elita je dopunila njegovu strategiju

Nakon smjene režima Slobodana Miloševića, velikosrpska elita je dopunila njegovu strategiju. Odmah nakon 5. oktobra 2000., formirana je tzv. "(Koštunicina) Komisija za istinu i pomirenje". Njena polazna premisa bila je da se suočavanje stavi u širi historijski kontekst koji bi prikazao da su Srbi tokom 20. vijeka bili žrtve drugih, te da su ratovi 1990-tih rezultat te srpske žrtve. U BiH su do sada bile dvije slične inicijative, ali je jedini rezultat postigla Komisija za Srebrenicu koju je imenovala Vlada RS u decembru 2003. Ona je pored konkretnih i relevantnih istraživačkih rezultata iza sebe imala i politički konsenzus.

Aktuelna je debata o Komisiji za utvrđivanje činjenica o ratnim zločinima na prostoru bivše Jugoslavije (REKOM), koalicije nevladinih organizacija. Politički konsenzus za REKOM još uvijek ne postoji i ne treba ga stvarati jer je taj pristup ustvari zamka koja može doprinijeti dodatnoj relativizaciji zločina. Najveći broj žrtava u BiH bili su Bošnjaci, i to kao ciljana grupa. I stoga individualizacija krivice stvara najveću prazninu u Internacionalnom krivičnom pravu, jer u konačnoj računici taj pristup dovodi do toga da se zločin genocida isplati.

Bošnjaci trebaju odbaciti pritiske da "zaborave genocid, napuste poziciju žrtve"

Bošnjaci se moraju uvijek pozivati na Povelju OUN, Internacionalno pravo, Konvenciju o genocidu - te u svim relevantnim rješavanjima svojih problema koristiti naznačena akta Internacionalnog prava i pridodane dokumente i presude, a spomenuti i hiljadugodišnje postojanje države Bosne, njezin kontinuitet.

Bošnjaci trebaju isticati da dejtonsko uređenje BiH počiva na rezultatima agresije, ratnih zločina i zločina genocida; da postojeći ustavnopravni sistem BiH nije u skladu sa Poveljom OUN i Evropskom konvencijom o ljudskim pravima i osnovnim slobodama. I zato trebaju insistirati na povratku primjene Povelje OUN, Internacionalnog prava, naročito Konvencije o genocidu kao i presuda od suda Den Haaga, u cilju sprječavanja ponižavanja žrtve i rastakanja države, društva i građana. Bošnjaci su izbačeni iz domena pravne zaštite i stoga su žrtve svakom onome ko ih ubija, ranjava, progoni, pljačka, terorizira... bez po sebe štetnih konzekvenci. I zato moraju ustati u zaštitu svojih ljudskih prava i građanskog dostojanstva - jer između ubijanja, silovanja, premlaćivanja u konc. logorima sa jedne, i protjerivanja Bošnjaka uz otimanje njihove imovine, sa druge strane, nema principijelne razlike.

Ni jedna dosadašnja satisfakcija za bošnjačke patnje i žrtve, nije dokučila suštinu pravde: ukidanje entitetskog uređenja, a time Republike srpske kao tekovine zločina agresije i genocida. Od Bošnjaka se traži da "zaborave genocid i napuste poziciju žrtve", pa čak i "da se izvinu za srpske žrtve", te da društveni status grade kao samoprogonitelji - kako bi Srbi i Hrvati bili usrećeni. Nema većeg poniženja od podaništva i stoga Bošnjaci na to ne smiju pristati, nego se moraju sačuvati i kao bošnjački narod i kao bosanskohercegovački građani, kako bi sačuvali državu Bosnu i Hercegovinu i sebe u toj državi.